

Bir Kahramanlık Destanı:

Milli Mücadele

EFELERİN EFESİ

Metafor
Çocuk

On kitaplık “**Bir Kahramanlık Destanı: Milli Mücadele**” serisinin yayın ve telif hakları Metafor Yayıncılığa aittir.

Yazan

Tuna DURAN

Resimleyen

Murat SEVİNÇ

Sertifika Nu.

49510

BASIM YERİ

Korza Basım

Metafor
Çocuk

Mutlu Mahallesi İmam Alim Sultan Caddesi No:101 MAMAK/ANKARA

Tel: 0 505 442 78 13

www.metaforyayinlari.com

Efelerin Efesi

Aydın ovaları mis gibi çiçek kokuları ile dolduğunda kuşlar da baharı karşılamak için etrafta ötüşür dururlardı. Sıcak olurdu bahar ayları, sıcak olurdu Aydın bağları. Toprağın bereketi birden ortaya çıkardı. Ne ekersen yetiştir dedikleri bir topraktı. O kadar bereketli idi ki binlerce yıldır tarım yapılırdı. Nice medeniyetler bu topraklardan beslenmişti. Meyveler, sebzeler dalları taşıırdı.

Yüzlerce yıldır, bu toprakları eken biçenler, şimdi büyük bir felaketle karşı karşıya kalmışlardı. Yıllardır onları besleyen toprağa, başkaları göz dikmişti. Aydın'da yaşayanlar, bu gidişata dur demek için hemen harekete geçmişler, her yerde bu konuyu konuşur olmuşlardı.

İşte böyle bir zamanda, Aydın'ın Çine ilçesinde bulunan bir köyde de hararetli tartışmalar devam ediyordu. Köylüler meydandaki kahvede toplanmışlar, konuşuyorlardı. İçlerinden birisi o kadar kızmıştı ki içtiği kahvenin

fincanını bile yere düşürmüştü. Bu durumu gören Kütahyalı Recep Çavuş, birden haykırdı:

– Sakin ol bre, Ramazan Onbaşı!

Ramazan Onbaşı, pek çok cephede savaşmış bir as-

kerdi. Savaş bitince köyüne geri gelmişti. O kadar kızgındı ki Recep Çavuş'u bile duymamıştı:

– Ne demek Yunan İzmir'e girmiş? Yok mudur, bir yiğit? Çıksın da bize liderlik etsin. Bu kadar efe, bu kadar kızan, bu kadar zeybek ne için durur? Biz ne için dururuz? Efeler, bu Yunan buraya da gelir. Yurdumuzu, Yunan'a mı bırakacağız?

Recep Onbaşı'yı duyanlar hep birden haykırdılar:

– Hayııır!

Hepsi de ellerini yumruk haline getirmişti. Kahvede bulunan kim varsa savaşmak için hazırđı. İçlerinde biri vardı ki hep efe olmak istemişti. Yaşı henüz on beş olmasına rağmen efeler gibi yaşamak istiyordu. Adı Recep olmasına rağmen herkes ona "Küçük Efe" derdi. Recep, Ramazan Onbaşı'yı dinlerken çok kızmıştı. Yumruęunu birden masaya vurunca herkes dönüp ona bakmıştı. Tabii ki Kütahyalı Recep Çavuş hemen ona seslendi:

– Bre, Recep! Masaya vurmayasın! Gücünü düşmana saklayasın! Hepinizin gönlü ferah olsun! Türk'ü kimse esir edemez. Türk'ün vatanına kimse el süremez. Bu kadar efeyiz, kim gelirse gelsin, dökeriz denize...

Kütahyalı Recep Çavuş, Yörük Ali Efe'nin en güvendiği efelerdendi. Tıpkı Ramazan Onbaşı gibi o da yıllardır Yörük Ali Efe'nin yanında dururdu. Yörük Ali Efe, Efelerin Efesi denilen bir efeydi. Her zaman adil davranır, kimseyi kırmazdı. Kime yardım gerekse, hemen oraya koşardı.

Kahvedeki konuşma devam ederken Recep, efe kıyafetlerini giyeceği günü düşünmeye başladı. En büyük hayali buydu. Güzel bir efe kıyafeti giymek, efeler gibi yaşamaktı. Güzel bir başlık takıp işlemeli bir cepken giyebilmek, beline de bir yorgan kuşak bağlamak, Recep için en

büyük hayaldi. Ayağına bir de çizme çekti mi, artık o da bir efe olacaktı. Recep de köydeki diğer kızanlar gibi Yörük Ali Efe'ye hayrandı. Kızan, efe olmadan önce eğitim alan kişilere denirdi. İyi bir kızan, bir süre sonra zeybek olurdu. İyi bir zeybek de efe olurdu. Tabii ki bu aşamaları geçmek zordu. Bazen yaşı ilerlemesine rağmen hâlâ efe olamayan kızanlar vardı.

Recep, kızanlıktan efeliğe geçmek için gün sayıyordu. Yakın zamanda o da bir efe olacaktı. Oysaki şimdi Yunan işgali başlamıştı. Artık bundan sonra ne olacağını kimse bilmiyordu. Köydekiler de ne yapacaklarını bulmaya çalıştıklarından her gün hararetle tartışıyorlardı. Gene böyle bir günde köye gelen bir asker hemen kahveye koştu. Her halinden önemli bir haber taşıdığı belliydi:

– Efeler, Yörük Ali Efe burada mıdır?

Kütahyalı Recep Çavuş, askere cevap verdi:

– Burada değildir asker ağa. Sen ne istersin Yörük Ali Efe'den?

– Bir haberim vardır. Albay Şefik Bey'den ona bir haber getirdim.

– Bana ver! Ben kendisine veririm haberi...

Asker cebinden bir mektup çıkarıp Kütahyalı Recep Çavuş'a uzattı. Ardından da atına binip oradan uzaklaştı. Recep Çavuş, işlemeli cepkenini giyip yola düşecekti ki

birden Recep'e seslendi:

– Recep, sen de benimle gelesin! Düş önüme!

Recep tabii ki çok heyecanlanmıştı. Yörük Ali Efe ile pek çok kez konuşmasına rağmen ilk defa bir haber götürecekti. Hızla dışarı çıkıp atına binen Recep, Recep Çavuş'un sesi ile harekete geçti:

– Haydi bre!

Atlar harekete geçince kahvedekiler de neler olduğunu kendi aralarında tartışmaya başladılar. İçlerinden biri hemen bağırdı:

– Bu haber de ne ola ki?

Başka bir tanesi ona cevap verdi:

– Yunan, İzmir'i işgal etti. Anadolu, daha önce böyle bir zulüm görmedi derler. Bu Yunan, şimdi de Aydın'a doğru ilerliyormuş. Askerimiz, bu iş için efemizle görüşecektir.

Aslında kahvedekilerin hepsi de neler olacağının farkındaydı. Bu savaş kolay kolay bitmeyecekti. Osmanlı daha yeni bir savaştan çıktığı için halk perişan bir haldeydi. Üstüne bir de işgallerin başlaması herkesi daha da perişan edecekti.

Kahvedekiler, konuşmaya devam ederken Recep de atının üstünde hızla ilerliyordu. Nihayet mis gibi kokan ağaçların arasından geçip kayalarla dolu bir yere geldiğin-